

Genezen van kanker

HUGO VAN LEEMPUTTEN

GENEZEZEN

VAN

Een opmerkelijk verhaal

KANKER

GENEZEN VAN KANKER

Copyright © 2014 Uitgeverij Gideon

Auteur: Hugo Van Leemputten

Redactie: Loes Rijksen-van den Tol

Omslagontwerp: Studio Vrolijk

Coverfoto: © Sara De Ceulaer, www.WordsofLifestudio.be

Typografie: Iddo Hoekstra

Foto's binnenwerk: © Familie Van Leemputten

Jaar van uitgave: januari 2014

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-062-3

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Beste lezer,

Het boek dat je nu voor je hebt liggen, is een verslag van mijn reis met God. Ik was ziek, keek de dood recht in de ogen, maar er volgde een wonderlijke genezing.

Ik wil duidelijk stellen dat wij niet tegen de medische wereld of medische behandelingen zijn, integendeel. Ons team bestaat naast mezelf uit een verpleegkundige en twee huisartsen. We adviseren nooit om een medische behandeling stop te zetten of om geen arts te raadplegen. Als er genezing optreedt, op korte of langere termijn, vinden we het juist heel belangrijk dat medici die genezing bevestigen, zodat in samenspraak met de behandelende arts de behandeling afgebouwd of stopgezet kan worden. In de vele genezingsgetuigenissen die we verspreiden, vinden we het nodig om een duidelijk beeld te schetsen van wat er aan de hand was en willen we graag de genezing medisch bevestigd zien.

Ik hoop dat je van dit boek zult genieten én dat het je mag uitdagen in jouw relatie met God.

Hugo

Opgedragen aan...

... mijn liefste Inger, echtgenote, mede-auteur en nog veel meer. Zonder haar had ik het nooit gered!

... mijn zoon Sam, die me leerde hoe je met een vader omgaat.

... mijn hemelse Vader. Ik heb geen woorden om uit te drukken wat U voor ons betekent. Dank u, Papa! Dat het grote genezingswonder dat U mij gaf nooit vergeten zal worden!

Woord van dank

Het is onmogelijk om iedereen die op één of andere manier geholpen heeft bij de verwezenlijking van dit boek persoonlijk te bedanken. Het zijn er zo veel en ik wil niemand vergeten.

Toch wil ik er enkelen uitlichten:

Inger en Sam, voor alle mentale en praktische steun.

Ann en Nadine, die ons steeds naar en soms ook boven vermogen ondersteunen.

Alle mensen van onze kerk, Gods Ambassade. Ik vind het een voorrecht om samen met jullie te mogen dienen in het Koninkrijk en ben erg trots op jullie!

Ingrid, die de wereld bewezen heeft dat je een manuscript kunt typen op een tablet.

En ook Loes, van uitgeverij Gideon, met wie we heel wat gelachen hebben over de taalverschillen.

Pas in de hemel zal duidelijk worden hoeveel de woorden van bemoediging en leven, en alle hulp voor ons betekend hebben.

Inhoud

Voorwoord	15
1. Het begon allemaal in Antwerpen	17
<i>Zuid-Afrika</i>	24
2. Ziek, zieker, kanker	27
<i>Een geloof als van Abraham</i>	30
<i>Zorgen maken</i>	32
3. Ziekenhuisverhalen	35
<i>Bevestiging van de eerste diagnose</i>	36
<i>NMR-onderzoek</i>	37
<i>Botscan</i>	37
4. Zekerheid van genezing (door Inger)	39
<i>De boom van kennis van goed en kwaad</i>	41
5. Het verdict	45
6. Martie Haaijer	49
<i>Impotentie</i>	50
<i>Genezing van doodsangst</i>	54
7. Over het muurtje van de hemel	57
8. De therapie	61
<i>Bijwerkingen</i>	61
<i>Erg vatbaar voor infecties</i>	63

<i>Aders gaan stuk</i>	64
<i>Haaruitval</i>	65
<i>Ervaringen in het ziekenhuis</i>	66
<i>Mijn laatste verjaardag thuis</i>	67
<i>Hoe is het met je mond?</i>	68
<i>Het besluit om door te gaan met de therapie</i>	69
<i>Public relations voor God</i>	71
9. Spreken tegen je lichaam en afhankelijkheid van God	73
<i>De doorbraak</i>	74
<i>De kracht van negatieve uitspraken</i>	75
<i>Wil je ruilen met mij?</i>	76
<i>In vertrouwen een foto nemen</i>	77
<i>Genezing als enige optie</i>	78
10. Moeilijke en mooie momenten	81
<i>Mooie momenten</i>	82
<i>Ben je genezen?</i>	84
<i>De waarde van profetie</i>	85
<i>Een Goddelijke ontmoeting en bemoediging</i>	87
11. Het pannenkoekengebied	89
12. Het zegenboekje	95
13. Gods Woord, ons medicijn	101
<i>Bron van hoop voor anderen</i>	104
14. Stoppen met de therapie, of niet?	105
<i>Vergeving</i>	106
<i>Onvrede over de chemotherapie</i>	107
<i>De beslissing om te stoppen met de therapie</i>	109
<i>Reacties van anderen</i>	111
15. Ga en zondig niet meer	115
<i>Wat vraagt God van ons?</i>	118

16.	Verborgen gevaar van ziek zijn	121
	<i>Eenzaamheid</i>	122
17.	Na het stoppen met de therapie	125
	<i>Een goede dokter voor het hele gezin</i>	127
	<i>Het bloed is schoon</i>	129
	<i>Door God genezen</i>	131
	<i>Op welk moment ben ik echt genezen?</i>	133
	<i>Reactie van een bevriende tandarts</i>	133
18.	Neem me niet kwalijk dat ik genezen ben	135
	<i>Waarom ik wel en anderen niet?</i>	137
	<i>Waarom sommigen echt niet genezen</i>	140
	<i>De vier-woorden-zin</i>	141
19.	Als er geen genezing komt	143
	<i>Wat als we geen direct resultaat op ons gebed zien?</i>	144
	<i>Wat als er niets lijkt te gebeuren of als het erger wordt?</i>	146
20.	Genezingsfeest	151
21.	Het werk groeit	155
	<i>Elia – Elisarelatie</i>	155
	<i>Niet iedere uitnodiging is een uitnodiging van God</i>	158
	<i>Katholieke Universiteit Leuven</i>	159
	<i>Ons huis, een consultatieruimte</i>	163
	<i>Dokter Derycke en dokter Verachtert</i>	164
	<i>Een kerk wordt geboren</i>	167
	<i>Een genezingschool?</i>	171
	<i>Alleen maar genezing?</i>	175
22.	Terugblik	177
	<i>De kanker was een slecht idee</i>	178
	<i>Leren zelf te leven</i>	180
	<i>Twee buitengewone docenten</i>	180
	<i>Martie Haaijer</i>	184

23. Heden	187
<i>Uniek</i>	190
<i>We gaan genezend rond</i>	192
<i>Evangelie</i>	193
24. Toekomst	197

Voorwoord

‘We zullen alles in het werk stellen om de groei van de kanker zo veel mogelijk tegen te houden met een agressieve therapie, maar we kunnen jou niet genezen,’ zei de professor. ‘Tref beschikkingen voor uw vrouw en uw kind.’ Hiermee werd ons alle hoop op genezing vanuit de medische wetenschap ontnomen. Alleen God kon een wonder doen. Hier begon voor ons, jonge christenen, een zoektocht in onze grote nood. Is dit het nu geweest? Ziet Hij ons graag? Wil Hij ons genezen?

Mijn lieve man Hugo leed aan een ongeneeslijk 'high-grade malignant non-Hodgkinlymfoom. We gingen door een heel proces; ziek, angstig, en met de dood voor ogen. Het werd een periode van een ernstig zoeken naar God. Zijn stem horen en leren verstaan, in samenkomsten, gesprekken, gebeden, stilte, en in Zijn Woord. Het was ook een tijd waarin we ons leven met God op orde brachten.

Gedurende deze maanden zag ik hoe een liefdevolle Vader van een Jakob een Israël maakte. Mijn onzekere, angstige, zieke man werd omgevormd tot een zoon Gods, genezen in hart en nieren. In het diepe dal sprak God tot Hugo. Er kwam hoop en Hugo veranderde helemaal; een vriend

van God, zeker van zijn Rots en Schuilplaats, vol van Gods vrede.

Gods werk in ons gaat nog steeds voort. Hugo's lust en leven is genezen te zijn om anderen te zien genezen. Gewoon doorgeven dat Vader liefde is, wat er ook gebeurt. Genezen is eenvoudiger dan je denkt. Ontspan je maar en lees!

Inger

1.

Het begon allemaal in Antwerpen...

Ik werd geboren op 16 juli 1960, als tweede zoon in een gewoon gezin. Ik groeide op in Hoboken, bij Antwerpen, in een industriezone waar mijn ouders conciërge waren van een enorme, leegstaande fabriek. Voor mij en mijn broer was dit een geweldig en immens speelterrein! Er waren zelfs enkele mensen die leerden autorijden op het fabrieksterrein waar we woonden. Mijn vader leerde ons al op jonge leeftijd op oude bromfietsen en motoren rond te crossen.

Vroeger bestond er een jongenstijdschrift met de naam *Robbedoes*. Hierin vond je regelmatig jongensdromen in bouwpakket. Op een keer stond er een plan in om een gocart te bouwen. We gingen met het plan naar onze vader en die vond het hele idee maar een beetje slapjes. Hij laste een complete gocart in elkaar, in plaats van hem te timmeren zoals in het plan stond. Vervolgens nam hij ons mee naar een autokerkhof, waar hij een motor van een oude bromfiets recupereerde en op de gocart plaatste.

Aanvankelijk geloofde niemand van onze klasgenootjes

onze verhalen, tot ze eens mochten komen spelen... We genoten een redelijk uitzonderlijke jeugd, terwijl wij dachten dat dit normaal was.

Toen de voorbereidingen voor mijn plechtige communie begonnen en er niet genoeg begeleiders waren voor de catecheselessen, spraken ze mijn vader aan. Elke keer wanneer het catechese was, joeg hij het verplichte programma er snel doorheen en ging dan met de hele ploeg bij ons in de 'tuin' schieten met het geweer. Mijn vader was dan ook de favoriete catecheseleraar.

Ik ben rooms-katholiek opgevoed, en mijn moeder bracht ons een groot heb-uw-naaste-lief-gehalte bij. Al van kleins af aan nam ze mij elke woensdagmiddag mee op haar fiets om eenzame oude mensen te bezoeken. Ook ging ze naar heel wat bejaardenhuizen met ons. Ik dacht dat alle moeders dat met hun kinderen deden. Met Kerstmis nodigde ze steevast een eenzame uit. Ze was ook een gedreven medewerkster van de Bond zonder Naam (een beweging in Vlaanderen die 'het beste in mensen wil versterken' en wil werken aan een 'warmere samenleving'). De projecten van mijn moeder prikkelden mijn honger naar rechtvaardigheid. Eén van de maandslogans van de BZN was: 'Mensen graag zien, dat is mijn hobby' en daar ging ik helemaal voor.

Ik geloofde in God en wilde graag dichterbij Hem komen. Achter het altaar in de kerk stond een kastje met twee vergulde deuren waar de pastoor de kelk met de hosties in plaatste. Later vernam ik dat ze die plek 'tabernakel' noemden. Er werd me verteld dat Jezus daar woonde. Ik had het idee dat Hij klein van gestalte moest zijn en dat er achter dat deurtje nog een paar kleine kamertjes waren! Ik wilde graag

zo dicht mogelijk bij Jezus komen. Daarom werd ik misdienaar. Dit bracht me dichterbij de pastoor, het altaar, de belletjes en de miswijf. Ik dacht dat ik zo ook vanzelf dichterbij God zou komen. Zo diende ik jaren de mis.

Vader leerde ons heel veel praktische dingen: fietsen, auto's en motoren herstellen, lassen, smeden. Mijn broer Marc had daar duidelijk meer zin in dan ik. Ik was liever buiten bezig, in de tuin. Ik wilde boer worden. Om die reden ging ik naar de landbouwschool, maar omdat we niet op een boerderij woonden en ik financieel de middelen niet had om er één te kopen, bleef dit bij een hobby.

Ik ging dus maar voor een andere hobby van me: fotografie. Ik volgde een opleiding en liep stage op interessante plaatsen. Tijdens de weekends zette ik net als mijn vrienden graag een stapje in de wereld. Naar de jeugdclub of het café, mezelf eens goed amuseren. Toch dacht ik vaak: *Is dit nu het leven... studeren, werken en uitgaan? Er moet toch meer zijn!*

Op een avond was er een vrij podium in onze jeugdclub. Een gewone, jonge dokwerker getuigde daar van zijn relatie met een levende God die zijn leven veranderd had en hem nieuwe visie had gegeven. Dit was he-

*Is dit nu het leven...
studeren, werken en
uitgaan? Er moet
toch meer zijn!*

maal anders dan wat ik kende van traditionele kerkgangers. Deze jongeman was vreugdevol, humoristisch en echt.

Een jaar later was ik nog steeds op zoek naar de zin van het leven. Ik leerde Toon en Josée kennen, een charismatisch katholiek koppel dat hun huis openstelde voor jeugd. Daar kwam ik Inger voor de eerste keer tegen. Zij nodigde

mij uit om mee naar de 'Jesus People' te gaan, een organisatie die in Nederland ontstaan was en oorspronkelijk 'Stichting door Woord en Daad' heette. Zij stonden bekend om hun wonderlijke resultaten bij het opvangen van drugsverslaafden. Toen de pers erop afkwam, gaven zij hun de naam 'Jesus People'. Het werd een organisatie waaruit veel kerken ontstonden, met hoofdzakelijk jonge mensen.

Die avonden bij Toon en Josée waren altijd heel gezellig. Er werd veel gepraat, gelachen en geluisterd. Later op de avond baden ze met z'n allen. Dat was dan voor mij het sein om naar huis te vertrekken. Hun huis stond elke avond open en ik kwam er regelmatig.

Iedere keer wanneer ze 's avonds baden, vroegen ze of ik wilde blijven, maar dat leek me maar niets. Aan de andere kant vond ik het een beetje onbeleefd van mezelf om steeds te weigeren, dus besloot ik een keer te blijven. Ik luisterde aandachtig en hoorde hoe ze met God praatten. Het waren geen 'formulegebeden', het was echt 'praten met God'. Op een bepaald moment dacht ik: *Ik kan dat ook*. En dus deed ik mee, denkend dat ik ze daar een plezier mee deed... Zo liep het een hele tijd, maar binnen in mij veranderde er niets. Intussen was ik een vaste bezoeker geworden en leerde ik alle andere vaste bezoekers kennen.

Er waren heel wat leuke meisjes, maar ééntje was helemaal anders. Het duurde dan ook niet lang voordat ik geplaagd werd door vlinders in mijn buik en dromerig gedrag. Ik weet nog steeds niet hoe ik ertoe gekomen ben, maar ik vermoedde te weten waar ze woonde. Ik dacht: *Ik ga gewoon naar haar huis, en dan zien we wel wat er gebeurt*. Ik trok de stoute schoenen aan en drukte op de deurbel. Een mevrouw, waar-

schijnlijk haar moeder, deed de deur open, draaide zich om en riep iets door de gang. Binnen een paar minuten stond haar dochter bij de voordeur. Ze leek erg op Inger, maar ze was het niet! Ik droop af na een hoop excuses en zag Inger dus enkel bij Toon en Josée.

Op een avond ging ik met Inger mee naar de Jesus People. Daar sprak Paul, de dokwerker. Hij nodigde mij uit om mijn leven aan Jezus te geven. Dit was volstrekt nieuw voor mij. Zou God mij willen gebruiken? Was Hij geïnteresseerd in mij? Ik stemde toe zonder eigenlijk te weten waar ik aan begon. Er was wel een groot verschil tussen het meebidden met anderen en mijn leven aan Jezus geven. Ik wist eigenlijk niet wat me overkwam, maar ik had het gevoel dat ik thuiskwam na een lange zoektocht.

Ik wist eigenlijk niet wat me overkwam, maar ik had het gevoel dat ik thuiskwam na een lange zoektocht.

Op een bepaald moment was ik zo weg van Inger, dat ik mijn gevoelens voor haar besprak met mijn vriend Toon. Ik wilde het risico op falen tot een minimum beperken en ik vroeg Toon, die enkele jaartjes ouder was dan ik, om advies. Toon zei me: 'Jongen, dat meisje is helemaal smoorverliefd op jou, ga ernaartoe en vraag of ze je lief wil worden.'

Ik ging al geregeld mee haar hond uitlaten, maar kon mij die hond wat schelen... Op de eerstvolgende wandeling na mijn gesprek met Toon, vroeg ik of ze mijn lief wilde worden. Door het advies van Toon stelde ik me voor dat ze helemaal zou wegsmelten en ik was voorbereid op een verliefde 'ja, natuurlijk'.

Inger keek of ze het veel verder dan in Keulen hoorde don-